

הַלְכּוֹת יְמֵי טֹב סִימָן תֶּצָח

קיא באר הנולה

בואר חיטוב

פאוור הלכה

שער האיזון

(קיט) קק' אברם וויליאם רושברג: (קיט) פוטסיטים: (קיט) גריי קבש, וכן חתוב פלאייר:

Torah-Box.com

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torch-box.com

הבהמה, (כג) (קד) ייכשנו, ואם לאו (כג) (קד) לא ייכשנו: ב' (קז) לשחת צפור מערביות-טוב ולא כסה דמן, (כג) לא ייכשנו ביום-טוב:

חצט דין מליגה ומיליצה ביום-טוב, ובו ה' סעיפים:

א אין מרגילין ביום-טוב. כיצד הוא מרגיל, זה המוציא כל הבהיר (ה) מרגל אשר כדי שיוציא כל קעור שלם ולא יקרע, מפני שהוא בחקשת זה טרח גדול ואין בו צורך למועד: ב- אסור (ב) למלג גדי, (ג) לאלא-אמ-פן מולנו (כ) לאכל העור: ג- בחמה שנשחטה ביום-טוב, (ד) מתר (ר) להגביה עורה (ה) ולתנעה

פאר היטב

(ח) מרגל. וכן שלא להפשת בדור שלם לעשוה נאר, טור: (3) לאלא. סגנרו נקבעה דא: שעטפל רוחה לאלא תקדוד אסדור למלג, גורנותם. סגנרו נקבעו קאטורגים דינריגות מסדר למלג בקהה, דא"א להנתקיטה, ע"ש: (ט) מתקה. דתניאiro צוין משלים תחולון, גאי לא שורית לה לא ישוחט מלאום. (י) מתקה. וזה גען משקחת ייס. וטבב נישיש דאנפל מתקה לאל שרי. (ז) מתקה אסדור זודע שפעריה, אכל אם יוזע שלא יפסיד העור אסדור לטטללו:

סימן זה סעיף יג' ייד: (לכ) יבננו. והוא ה' ברך נעריך בזפר החותם שרי בקדרתא או רקה לא פרה צבי בשכילת הקהלה, ב' ח', מ"א, ע"ז, ט"ז ואך. ואחר שפט במאצער בוחר, מכאה אפללו בכתה קידרות בעדר מוקן כמ"ש סס"ה: (מכ) לא יבננו. אפללו בקדורה או רטרוח בשכילת הקהלה, טהר, יש"ט, מ"א. וט"ז קעללה דלועלים יכון בקדורה אחת, ע"ש: (מכ) לא יבננו. אפללו בזפר מוקן, רקה אפללו לא מבטה לה פטר על כל הנעוז:

כמְשֻׁבָּה בְּרִירָה

הנוגע בחלק הכספי בין שני וגלים הקארטוגנים ועל-קיזידיה. ממערב לחלק הכספי היה דלאו טרפה רובה היה פלטקה. (ב) ומש מוקיירין בכל גוני שלא להקסיט קצ'ור שלם, דעל-כל-קנאים הוא אטרפה ימקרה שלא לצנוך יומטוובו¹: ב (ב) למלג'ן קאנט. ותנו, לפחות בORTHOGONAL הערבי השער: (ג) אללא-אטמ'ן מולג'ן לאוט שאלל העור. דטטוף שעורי נך יש שאולכין אותו ביחס עט כבש והוא לזרקה אקלינופש², וכמו ששמשרה לפלאן הראש וקרגולים (זונדרלעפּן) בסימן חק סעיף ד). (ד) ופורה פּיסקיטים חולקין בזזה, שלא הופיעו למלא נך בראש כל קאנטוקים בזורה ואינו צרך כל גוף, וגם גראה יוטר קמעשה חלק, (ה) ונבען להחמיר לכתחלה. כתוב הפהקדים, דבעוף דלא שאנט הפשט, לאכלי עילמא מעד למלא³ ולהבב בפל הגוז: (ג) (ד) להגביה עורה. רוחה לופר, לטנטלה ולחינה ובמקום מישאר או מהפה לצל בערי שלא חפסה. ואך-על-גב רבבעטמא עוד לח (ו) אסור לטטללו, וכקדצ'יל בסייען שח סעיף בכבה, הכא הקלו, ראי לא שיתה לה לא ישחת ותני לא מנועי משפטה מחתה יומטוובו⁴: (ה) וילטנה בעקבות יוכו. רוחה לופר, וכן ההקללו שמתאר לתגה בעקבות מקומות דרייסט הרגלים, שעיל-ידי הרויסה מתעד העור רקצת (ט) וגין רלא מוכחה מלטה להדריא שפעיטה מושם כן, ואפ' שטחה כרי שטענו על-ה' (ע) ישבתם באשותם בזעם העה ברעה זו: שוטחן עור או בגדים על-ה' פְּנַקָּע ווֹשֵׁבָן צליעו, (ו) קני לה מתקון בלארה-ריך ולא'

הבקהמה שנותספה, וכדממים : (קד) יבשנה. והוא תזין אם קיה לו
דאר נערן מבעוד יום בעפר וחומר (כם) נפי שרי ברקלה אעתה,
דקה לא טרה עפי בשביל הבקהמה. ודע צו, דלפי מה שנזכר באמר
לאليل בעסיך טו הקדיעבד אם שחתן זאנן לו עדר מוקן, מקר
לכוסתן אף באפר שאין מוקן, הוא פדין בענגנו נפי דינא ה'ci
דטפר, דקה לא טרח טפי בשביל הבקהמה, (כלכ) ולא העתק
המספבר עפר מוקן אלא משום סייא, ואם אין כובל לכטוחו
בזקינה האטה, אפלו בעפר מוקן לא יכוננו : (קה) לא יסנו.
דטרח בשביל הבקהמה⁽⁸⁸⁾. והסקיכו (כלכ) האחרונים, דאפלו דקירה
אחת שהי' נועל בשביל דמי התייה נפי אסרו, דכון דקעב
בגדם הבקהמה, (כם) אם-כן אפישר רבקום שמקפה דס-בקה
מאנבים בלבך עד ברי' שדים התייה לא קיה נכר אם דם הבקה
תני' מים (כלכ) ופטור אותו מוקום מלכטישו, ואס-פן טרח בשביל
דם הבקהמה שאינו תיב' בכיסוי ואסורה⁽⁸⁹⁾. וכחכו (כט) קאחוים,
דאם שחת באקמצע החזר, מקר לכסות בעפר מוקן אפלו בכמה
דרקירות בורי שלא יתכלבו כלו, וכדרעליל בה'יה :
ב' (קו) שחת אפוד ובר' לא יכוננו. ואפלול יש לו (כלכ) עפר
מיוקן נפי לא שרוי⁽⁹⁰⁾ לה מהטרות⁽⁹¹⁾, (כלכ) בין דקה אפישר לו מעבר-
יום-טווב⁽⁹²⁾; ומכיון משמתה יומ-טווב ליגא באן, דאפלול לא מכפה
לה שמי הפשד באכילה. וכןאין עד לערכ' נאם ותיה רשען נפר
יבספי, (כלכ) ויש לכפות עליו בל' לשמרו פדי' שוכבבו :

שער הרים

א בְּרִיתָה בְּכוֹרָה לֵב
וּכְפִירָשׁ רַקְבִּים בְּפֶרֶק
ג מְהֻלְבָתָה יְלֵם מָבֵב
ב טָהָר בְּצָמֵן פְּנִינָה
וְעַזְנֵן לְקָפֵן סִיקָן תָּקָב
ג מְשֻׁנָה בִּגְעָה וַיָּאָלֶל
וּכְבִּיהָדָלֶל

הַלְכֹות יּוֹם טוֹב סִימָן תְּצָח תְּצַט

ביאורים ומוספיים

סימן תצט

דין מליצה ומליצה ביום טוב

אשראי סק נ

על כל פנים הוא טרחה יקראה שלא לצורך יוסטובו
(וקשה הוא מפשט את העדר באופן שוזא רואו לעשונו נאוד ולשםו
ו משיקטן), כיар ה'כ' בטעם האסורים כוון שיבום דבר אי אפשר
השתמש בנאוד זה.

בנעם הדבר שגוז שלא להרמיל ולא חשבו שם לא יתיר לו לא שחתו ווינגע משמותה יום טוב [כשם שמטעם זה ההתייד בשיער לדין כסא] להנעה את העור במקומן ודיסת הרגלי, כרב העורך השלחן (ס'יא) שיזדיע חוויל שם אם לא יתיר לו להרגיל לא ימען מחמתן מלחשוט.

שענ"ק ס"ל א

הנִזְקָן בְּבֵין הַמִּזְבְּחָה וְבֵין הַמִּזְבְּחָה

רומנטיך של אוטו אלן להציגו, וכן לטע להופיע על גורנות ורבנן.()) שם היבוא טעם וכוק בעקב החשב'א לאSTEROR להציגו, והוא מושם שערנאה מהתוכן לעשות ביל. וכותב, שלפיו טוב זה משוגע שיש לאSTEROR גם שימושה בשפה הרוליתים. אלא שאין יעקב זה עיקר ווש להקל דעתך.

ט' ט' ט' ט'

הוּא כְּלָבֵד לְמִלְאָקָה וְכַרְבָּהָן, וְכֹרֶב עַל-מִזְבֵּחַ מִפְרָשׁ לְקָלָנוּ).

() ואכן עזיר למרוחט ממנו את הנקודות במקומות מלגינה. ובטעם הדבר כתוב העזרוק השלוחן (ל'א), שיש בכור יותר טירוחה מאשר במלגינה.

לען דוד

שעון צדקה נזקן ברכותה רוא"ש שבקה בר' צוד טעם לה"ג.
ווחטם הנוטם שכתבו החותם (כרצה לד', א' ד"ה מולגן) והרא"ש (שם
מ"ר י"ד ס"ט) הוא מושם שקל יותר להפיש את העור, והמליצה בחשבת
טירוחה תורתה.

17-778-2700

בשפט ב' ק' ז' לא ישחתן זאנתי לאמנועי משפטת יומ-טוב).
 (ולענין השותה הנעמעה טרפה, בתב השער לעיל (ס' חצ' סי' ז') שאסוד
 לטלטלת, ובוירא המשביב שם (ס'ק נא) ש愧 אב עמודות זוא בחמה
 תחריר אסור לטלטלת ולותיחה בעקבות הצל, ולא חתנייר ל' מושט שמוא
 מנוג לא ישחות, בין שבול לשוחחה בעקבות הצל או העמורה שם
 קדום הדריקת. עד כה רב בשם יש אמרם, שהונען שלא חשו שמא
 מנוג ולא תשוחח הוא מושט טריפה לא שכחיא, ומילאי איתך וחושש
 שמא ביצה פ' ס' ז'). שובמניג שמחמיירות בערטות הראה והוא דבר
 שלמה ישלמה ביצה פ' ס' ז'), שובמניג שמחמיירות בערטות הראה והוא דבר
 ממצוי, יש לחזיר לטלטלת למוקם הצל, מושט שיש להושם שמא ימנע
 לא ישחות. וכותב בשעה'ץ שב (ס'ק עז) שהואיך פרפק בוה.

וְאַתָּה

אַפְקָדֶר שְׁעִירָה בְּנֵי שִׁישְׁבָה עַלְיכֶם. (ז)

(ז) ואך שער לח איננו ראוי לישיבת וככמואר בשועע לעיל (ס) שי' שהזכיר יראה הפטמי (משכני ס'יק ד') שטעם ההויר הוא משומש שאנו מגוללם שהראיה יעשה והוא אמר שההויר חכם לטלטל גם עד לה' והזה ראיו לאישובה על ידי הדחק, ומימן אין דוחשיות לתכללה, מון.

[אשען ב ס"ק קה]

דרכך בשבייל בהמה⁹⁴ וככ' שאיתו חיב בככדי ואסלא⁹⁵).

(89) וכן על פי שמות השכונות אסרו עליו לטרוח טרחה זו הווא בבעל וראי מזות עשה של ביטוי הדם, בעוד התוט' ביצהח ת, ב ריה תנני שיש כה בד חכמים לעקוור מוצאה מהתורה בשב ואל תעשה זמתה שלאן הקשו כן על האיסור לכסות דם בה, ראה בהגחות תל תוריה וגוני יוסף שם) והקובץ שעורדים (שם אות ל) העיר שוו תימה גדרלה לעקוור מזות עשה מהתורה מפני טורה מוגעת כוה, והעת הגשיש"ז אוירברט (מפתח שלמה ביצהח שם ריה וותקן) שיתכן שכיוון שבסייעו הדם הוא עסוק של מזות ועשיהם אותו בכוונה יתרדה, מוחמתן כן נחשב לטרחה גודל.

(90) וכך על פי שועה כן מספק שמא במקומות שםcosa נמען
רב החיה, מימן אסור לטורח בכיסוי הדרם גם בשיש ספק אם
מקומות בכך מעות. ולפי זה תמה הנגשוי אוריינטן (מנחת שלמה שם
עומק מזוע לא נזכר בשושיע לעיל סי' ז) שהאטייר לבסתה דם כו'
בזמן טוב הוא לא רק מוחטעם שםса ובואר להתייר את הלבו, אלא
כיוון שהוא ספק היה בנהמה אסור לטורח מספק בכיסוי דמו
ושוועס וזה עדיף. שיש בו נפקא מינה לשער ספקות שללא שיקר בהם
התעט של התורה חלוב. וכבר הקשו כן הלחט משנה (הלתת י"ט
פ"ג הי"ב) על הדרמיטים וכן דטמי (ס"ק כא) על השושע, אמנם לפי
דבורי המשניב (ס"ק ק"א) יש לעין בתירוץיהם. וראיה בשער המלך
(שם).

וְאַפְלּוּ יֵשׁ לוֹ עֶדֶר מִזְמָן גָּפֵר לֹא שְׂרִיר⁽⁹¹⁾ לְהַלְמֹתָרָה⁽⁹²⁾, בֵּין דְּגַנְּהָה אֲסֵף לְהַלְמֹתָרָה⁽⁹³⁾.

91) ובין המשמשות, הסתפק הפמ"ג (אי"א ס' ק ל') שאלוי מותר לבנות, בין דלא גורו בין המשמשות על שכות במקומות מצוחה, או יתך שכןן גנטו איזו מושב שעיה לו להיזהר לבנות מעבר יומם.

ואם שהע בין המשמשות ולא בסחו עד הלילה, כתוב הקפ' החיים

(סעיף קפ) שיתכן שוביל לככחות, שלא מוכיח אלא על השוחות מבעוד יום, ולא בששותן בין המשמשות שהוואר ספק ללה.

29) והענין כלים שהתחלכלנו מעבudo יום, האם מותר לשוטוף בימי טוב, הסתפק הנדרשין אויערבך (שביב פירב הע' יב) האם יש ללימוד מכך שאסור לשוטוף את הכלים, שאם מחמת המירהח אסרו חכמים לכתות את הדוט ועקרו משת עשה מהותהו, לבארה כל חומר הוא אסור לטrhoה בדבר שהוא יכול לעשותו ובשדי יום. נאך הוסט, שאולי כל האיסור יוזחה רק במקרים שפשע ולא שעופס מעבר יום טוב, וכמו שנסתפק העשה'ץ (סעיף קכח) בדעת רביינו חנאנאל, או שהוא הוואיל ולא מדמיות שבוחון זה זה להו, יש לומר שההדרת הכלים היא במכשורי אוכלי נפש ולען עדפה היא מכיסי דם שאיננו נגע לתהיתר איביהם, ולפיכך יהיה מותר לשלבם.

(93) אמונה אם שחת ולא יכול היה לבסוטו מערב ים טוב, בגין ביהה, שבתבב השועיו יוזד סי' כח ס'ב) שלא יסלה עד שיבדרוק את הריהה, שמאי תימצא טריפה ופטרו מלבסותיו, וחשתה עברב ים טוב ולא הספק לזרוק את הריהה עד בונסתו יום טוב, בחב המחרשיק (הרטפתו ווב טוב קומטרא אהרון סי' תשכח כ'ב) שוויה מותר לבסטות את דמה ביזום טוב ובכיאר שליך בגמרא (ביצה ח, ב), שהיא והמקור לדברי השודע כאן, החבר רבה ציפר ולא חיה, משוכן שכחה פעםיים שאפליו שהן מערב ים טוב יוזיה מותר לבסטות ביום נ羞, בגין באפין (המחרשיק ליטיל).

